

TALLINNA POLÜTEHNIIK

TPI PARTEIKOMITEE, REKTORAADI, KOMSOMOLIKOMITEE JA AMETIÜHINGUKOMITEE HÄÄLEKANDJA

Nr. 38 (2158)

Reede, 18. detsember 1987

Hind 2 kop.

VÕISTLUSREIS KIRGIISIASSE

Oktoobri lõpus toimus Frunze Polütehnilises Instituudis olümpiaadi «Üliõpilane ja teaduslik-tehniline progress» kolmas, üleüldine voor elektronarvutite erialal. Esindatud oli kauges Kirgiisias ka TPI tudengitest koostatud Eesti NSV võistkond. Nimetatud olümpiaad on üks nooremmaid omaaoliste seas, toimus sel aastal vaid teistkordselt. Siiski suutsid olümpiaadi peremehed, Frunze PI elektronarvutite kateedri kollektiiv ja tudengid selle igati eeskujulikult läbi viia.

Olümpiaadil osales kokku neliteist võistkonda (38 võistlejaga) erinevatest liiduvabariikidest ja Moskvast. Ülesandeid lahendati kahel päeval, kusjuures temaatika puudutas kõiki põhilisi erialaseid õppeaineid. Tuli näidata oma teoreetilisi teadmisi ja praktilisi oskusi nii programmeerimise kui ka seadmete projekteerimise osas.

Kui jõulide teise päeva õhtul viimased punktid-kohad kokku arvutas, selgus, et TPI tudengid saavutasid neljanda koha Ukraina, Moskva ja Kirgiisias järel. Meie tublimana oli Sergei Moissejev õpperühmast LI-77 individuaalselt kümnes. Jüri Udre LI-97 saavutas 16., Erkki Neidre LI-71 27. koha. Mitte just hiilgavalt, kuid hästi siiski. Seejuures sai Jüri Udre eripreemia parima assembler-keele programmi eest. Väga tublilt esinesid meie poisid ka olümpiaadi raames toimunud üliõpilaste teaduslik-tehnilisel konverentsil, kus J. Udre ja S. Moissejevi ettekanded tunnustati auhinnaliste 2. ja 3. koha vääriks.

TPI teadus

Mõlema üliõpilase juhendajaks ettekande koostamisel oli elektronarvutite kateedri teadur Boris Berkman.

Olümpiaad ei ole ette nähtud ainult oma teadmiste näitamiseks. Hästi oli organiseeritud külaliste vaba aeg. Ekskursioonid Frunzes ja mägedes, puhkeõhtud, tutvumine arvutitehasega — see on vaid osa kultuuriprogrammi ürituste loetelust. Eriti tore oli, et nende ürituste initsiaatoriteks, korraldajateks ja läbiviijateks olid Frunze PI tudengid ise koos oma komsomolikomiteega. Pole ju muuseas ka tähtsuse fakt, et külalistele oli organiseeritud tasuta toitlustamine instituudi kohvik-söökla (eriti kui tuletada meelde tudengi naeruväärset väikest poolerublast komandeeringu päevarahaga). Eks näita seegi peremeeste külalislahkust ja eelkõige head tahet.

Aeg lendas kiiresti. Juba oligi nädal möödunud, tuli hakata kotte pakkima. Aga selle nädalaga olid tekkinud tihedad sõprussidemed eri rahvustest, eri instituutidest osalejate vahel. Selle fakti tähtsust on raske ülehinnata. Hoollimata üdust Moskvast jõudisime koju vaid ööpäevase hilinemisega. Kui küsisin juba Tallinna rongis istudes üliõpilastelt, kas nad on sõiduga rahul, kõlas üksmeelne vastus umbes nii: «Hea oleks, kui saaks järgmisel aastal uuesti sõita ja paremini esineda».

MARGUS KRUIS,
TPI võistkonna juhendaja,
elektronarvutite kateedri
vanemõpetaja

Ajavahemikus 16.—20. novembril toimus Tbilisis esimene rahvusvaheline konverents «Masinprojekteerimise õpetamine tehnilistes kõrgkoolides». Konverents oli organiseeritud UNESCO, UNIDO (ÜRO Tööstusliku Arengu Organisatsioon) ja Rahvusvahelise Masinprojekteerimise Keskuse egiidi all, peakorraldajaks Gruusia Polütehniline Instituut. Selle ürituse raames korraldati sealse rahvamajanduse saavutuste näituse ühes paviljonis arvutustehnika näitus, kus eksponeerijateks olid mitmed välisfirmad.

Konverentsil ja näitusel osalesid Euroopa sotsialismimaad, Hiina, USA, Kanada, Prantsusmaa, Inglismaa, Soome jpt.

Konverentsi töö toimus kaheks sektioonis: «Masinprojekteerimissüsteemide väljatöötamine ja areng» ning «Masinprojekteerimise õpetamine kõrgkoolis». Viimatimainitud sektiooni töös osalesid ka TPI dotsendid T. Tiidemann ja J. Umborg.

Ettekanded, milles käsitleti arvutustehnika spetsialistide ettevalmistamist, olid enamuses informatiivse iseloomuga. Neis tutvustati erinevate kõrgkoolide kasutusolevat tehnikat ja tarkvara. Opetamise kitsaskohtadest mainisid meie maa kõrgkoolide esindajad tehnika nappust, mis raskendab õppetöö individualiseerimist. Ettekanded, kus käsitleti arvutustehnika kasutamist inseneritöö automatiseerimiseks, olid rohkem probleemset laadi ja tekitasid elavaid diskussioone. Kerkisid üles küsimused, kuidas optimaalselt juhtida üli-

RAHVUSVAHELINE KONVERENTS

õpilaste konstrueerimisoskuste väljakujunemist ja arvutustehnika kasutamise oskust.

Konverentsi plenaaristungil levitati masinprojekteerimist käsitlevate distsipliinide näidisprogramme, mis olid koostatud GPI-s koostöös teiste vastavate teadusasutustega. Konverentsi avaistungil rõhutasid võõrustajad, et selle konverentsi läbiviimise au anti nende seetõttu, et GPI on saavutanud suurt edu masinprojekteerimise kasutamisel õppetöös. Kahjuks ei korraldatud külalistele ekskursioone instituudi õppelaboritesse, kus seda masinprojekteerimist kasutatakse. Konverentsi vaheaegadel võis omaalgatuslikult pörgusalt tutvuda instituudi raamatukoguga ja raadiotehnika kateedriga. Kui võrrelda sealse raadiotehnika kateedri arvutiparki meie vastava kateedri omaga, siis võib öelda, et meil on suurem valik arvutustehnikat ja seda kasutatakse õppetöös aktiivsemalt. Hea mulje jättis nende raadiosaatjate labor, kus laboratoorseid töid tehakse moodsa aparatuuriga. Laboris oli väike raadiojaam, mis oli varustatud mikroprotsessoriga. Samaas asus üks suurem saatja, kus kandealaine sagedust reguleeritakse sagedusüntesaatori abil.

Konverentsi ja näituse materjalidega tutvuda soovijail palume pöörduda masinaelementide kateedrisse T. Tiidemanni või raadiotehnika kateedrisse J. Umborgi poole.

JAAK UMBORG,
raadiotehnika kateedri
dotsent



Vastavalt TPI OTU Nõukogu ettepanekule premeeris rektoraat aktiivse teadusliku ja ühiskondliku tööst eest alljärgnevaid toiduainetate tehnoloogia ringi liikmeid:

Jõelett, Iren — KO-71
Rae, Külli — KO-71
Saar, Eva-Kai — KO-71
Sepp, Marika — KO-71
Kolk, Erika — KO-71
Vink, Merike — KO-71
Simp, Maris — KO-71
Järv, Ene — KO-91
Matsina, Anne — KO-91
Õige, Sigrid — KO-91
Roosalu, Riina — KO-91
Tomson, Heli — KO-91.

I. Vastavalt NSVL Kõrgharidusministeeriumi käskkirjale nr. 508 15.07.87 ja automaatkateaduskonna esildisele premeerida aktiivse tööst eest ühiskondliku korra kaitsel vabatahtliku rahvamaleva Hilkmetena ja seoses nõukogude miilitsa 70. aastapäevaga:

L. Kudrjajtseva, LI-57
I. Noor, LI-51
T. Nuuma, LA-31
T. Poolamäe, LA-31
A. Burov, LR-57
N. Holjavko, LR-57
A. Sutov, LR-57
M. Soomre, LI-31
S. Hein, LI-32
K. Kask, LS-51.

II. Premeerida eduka esinemise eest aineolümpiaadidel:

S. Moissejev, LI-77
O. Udre, LI-97
E. Neidre, LI-71
R. Liik, LE-32
K. Piit, LE-51
A. Poks, LE-51
J. Jaakson, LE-51.

III. Premeerida aktiivse ühiskondliku tegevuse ning eduka õppetöö eest:

V. Meos, LA-71
A. Nõges, LA-71
U. Vallner, LE-72
M. Saarepera, LI-71
A. Järv, LI-11.

V. MIKKAL
õppeprorektor

SULLE, ÜLIÕPILANE!

Üliõpilaste ametiühingukomiteesse on saanud järgmised ravi- ja puhketuusikud 1988. a. esimeseks kvartaliks:

SANATOORSED TUUSIKUD.

1. Sotši. Ravi. Maurice Thorezi nim. Sanatoorium. Majutamine hotellis «Leningrad». 27.01.—19.02. Vereringe- ja närvisüsteemi raviks. Osamaks 49,50.
2. Pärnu «Rahu». 31.01.—23.02. Närvisüsteemi raviks. Osamaks 34,50.
3. Pärnu «Rahu». 31.01.—23.02. Närvisüsteemi raviks. Osamaks 34,50.
4. Pärnu «Sõprus». 20.01.—12.02. Vereringe raviks. Osamaks 36.—
5. Pärnu «Sõprus». 28.01.—20.02. Vereringe raviks. Osamaks 34,50.

PUHKETUUSIKUD.

Pühajärve	osamaks
27.01.—7.02	3 16,50
27.01.—7.02	1 15.—
27.01.—7.02	9 18.—
28.01.—8.02	11 13,50
28.01.—8.02	6 18.—

Sanatoorse tuusiku saamiseks esitada A-IV-105 avaldus ja arsti suunamine, puhketuusiku saamiseks piisab ainult avaldusest.

Üliõpilaste Ametiühingukomitee

MEILE VASTAB HALDUS- PROREKTOR

* Lp. kolleeg T. Antsurahva ja «erksa vaimuga rahva» esindajad. Palun Teid võtta ühendust TPI haldusprorektoriga, et üheskoos läbi arutada Teie poolt TP-s nr. 35 27. nov. 87. a. avaldatud mõtted ja ettepanekud ning realiseerida need tegevused.

* Vastuseks artiklis «Laste sõbra juubel» toodud kriitikale, mis puudutab bussi eraldamist Raamatusõprade klubi ürituseks:

Karburaatormootoriga veoautode kõrval on kasutusel diiselmootoriga veoautod (ka TPI automajandis), millised kasutavad bensiini asemel diiselkütust. Diiselmootoriga bussid TPI-l puuduvad.

Lugupidamisega
R. VIHVELIN,
haldusprorektor

!EMS!

LAUPÄEVAL, 12. DETSEMBRIL 1987 oli Tallinnas Ametiühingute Majas koos Eesti Muinsuskaitse Seltsi Asutav Kogu. Kolmekümme klubi esindasid 227 saadikut. Läbirääkimistel esines 45 saadikut ja külalist. Seltsi volikogu valiti 37-liikmelisena. EMS esimeheks sai TRIVIMI VELLISTE, auesimeheks VILLEM RAAM. Asutavast Kogust võttis osa ka TPI esindajaid. Lähemat infot järgmistest «TP» numbrites.



ÜLESKUTSEID JA KOKKUVÕTVAID MÕTTEID SUUNAMISKOMISJONIDE TÖÖST

Kuigi novembrikuul toimunud 1989. aasta lõpetajate töösuunamiskomisjonide töö läks üldiselt hästi korda (pakutavad töökohad vastavalt lõpetajate kvalifikatsioonile, riiklik suunamisplaan sai olulises osas täidetud), tõi käesoleva aasta suunamine siiski esile mitmeid uusi olulisi momente. Kokkuvõtlikult öeldes, tulenevad kõik need uued momentid ettevõtete tunduvalt sisukamast huvist nende käsutusse suunavate spetsialistide vastu.

Seoses uute majandusmeetodite rakendamise ja meie rahvamajanduses, üleminekuga isemajandamisele ja enesefinantseerimisele — 3000 rublase tasuga noorspetsialisti eest ENSV Kõrg- ja Keskeriharidusministeeriumile — on ettevõtete poolt nõudmised konkreetselt suurenenud ja tõusnud. Üsna ilmselt tugevneb see tendents lähitulevikus — lepingute sõlmimisel kõrgkooli ja ettevõtete vahel — veelgi. Hakatakse püstitama täpsemaid soove noorspetsialisti eriettevalmistuse kohta vastavalt antud tehase profiilile, nende keeleoskusele, ühiskondlikule aktiivsusele jne.

Tänu TPI-s juurdunud suunamissüsteemile, IV kursuse sügissemestril, oleme praegugi küllalt hästi suutnud suunamisjärgse poolteise õppeaasta jooksul kõikide lõpetajate ettevalmistust spetsialiseerida vastavalt tulevasele töökohale, arvestades seda eeskätt kursuse- ja diplomi-projektide teemade valgusel.

Ja äga lõpetajate erialase ettevalmistuse taseme kohta pole siiani n.ö. «reklamatsiooni» esitatudki. Senised ettepanekud (lõpetajate kokkutulekuil, KEK-istungeil) puudutasid ikka enam lõpetajate tööaktiivsuse ja suhtlemisoscuse külgil. Oleme ka seda arvestanud, korrigeerides TPI-s kehtivaid õppeplaanide ja tegevdades seal mõningaid vajakajäämisi.

Käesoleva aasta suunamiskomisjonide istungeil oli aga mitmete ettevõtete esindajate poolt tõsiselt rahulolematust, kui komisjon soovitas töösuunamiseks nõrgemate eksamihinnetega lõpetajaid. Vajame vaid väga häid noori — see nõudmine hakkas üha enam domineerima. Eks ole ka praegu kõrgkooli töö ümberkorralduse põhieesmärk — lõpetajate kvaliteedi tõstmine — viidud vastavusse elust tulenevate probleemide lahendamiseks. Väljalangevuse «piiride» likvideerimine, üliõpilaste (ja ka õppejõudude!) vaheasteerimine ja mitmed muud ümberkorraldused mõjutavad kindlasti positiivselt lõpetajate kvaliteeti. Tahaksia siinjuures rõhutada ka seda, kui ülimalt oluline on, et uued nõuded jõuaksid iga üliõpilasele ja häälestaksid teda senisest aktiivsemale suhtumisele õppetöösse. Halba inseneri mõtsalt enam ei vajata.

Teise olulise momendina kerkis käesoleval aastal senisest teravamalt mitmes suunamiskomisjonis (MM, TR, EE erialadel) nõue, et ka vene õppekeele rühmade lõpetajad valdaksid vajalikul määral eesti keelt. Mitmed ettevõtted, kus põhiline tegevus on dokumentide vormistamine, eeskirjade ja ka suhtlemise keeleks on eesti keel, ei pidanud võimalikuks võtta tööle noori inseneri, kes eesti keelest peaaegu üldse aru ei saa.

TPI vene õppekeele õpperühmade on viimasel kuul aastal esimesel ja teisel kursusel õpetatud eesti keelt, kuid paljude nende õpperühmade üliõpilaste eesti keele oskus on sisseastumisel väga nõrk ja seetõttu on see tase madal ka lõpetamisel.

TPI parteikomitee istungil neljandal detsembril rõhutati samuti eesti keele õppimise vajadust, nähes selles ka internatsionaalse kasvatuspõhise suhtumise arendamisel eesti ja teistest rahvustest üliõpilaste vahel. Peame ilmselt hakkama korraldama sissejuhatava loengutsükli Eesti NSV arengust, probleemidest, eripärast kõikidele vene õppekeele õpperühmadele. Üliõpilaste vastused taolistele küsimustele olid küll sageli üllatavalt «tumedad». Kui peame vajalikuks kohaliku kultuuri tundmist, sellesse sisseelamist ja osalemist, ka teiste Eesti NSV-s elavate rahvaste esindajate poolt, siis on ilmne, et selle idee kandjaks peaksid olema eeskätt kõrgharidusega spetsialistid.

TPI ei ole humanitaarõppeasutus ja meie õppeplaanid ei võimalda suuremahulist keelteõpetuse korraldamist. Seepärast on väga oluline, et kõik eesti keelt mitteoskavad üliõpilased huvituksid ise eesti keelest ja kultuurist, pühendaksid selle omandamisele teatud osa oma ajast. Püüame laiendada võimalusi õppeplaaniväliseks eesti keele õppimiseks ka TPI keelte rahvapäevade ja konsultatsioonitundides.

Tahaksin lõpuks märkida küllalt olulisena ka seda, et nii vene kui ka eesti keele õpetus meie õppeplaanis toimub võrkeele tundide arvel. Arvestades üha tihenevat rahvusvahelist läbikäimist, kaubandust, ühistööd — tõuseb aga ka võrkeele oskuste vajadus. Ei saa töötada ühelgi teadusalal, tundmata üht-kaht võrkeelt. Kohustuslikud võrkeele tunnid (2 t/näd.) võivad olla loomulikult vaid konsultatsiooniks või eriala terminoloogia tutvustamiseks. Kasutades küll meie keelte kateedrite õppejõudude abi, tuleb siiski üliõpilastel endil palju teha, et saavutada ka keelteoskuses kaasaja inseneritase. Poolharitlaste erialased töövõimalused vähenevad, vajalik on täisharidus ja kultuur. Inseneri prestiiži määrab eeskätt insener ise.

VALDEK MIKKEL,
TPI õppeprorektor



AUTOMAATIKA-TEADUSKONNAS

kuulus suunamisele 126 noort tulevast spetsialisti. Kateedrid tegid tõhusat tööd suunamise ettevalmistamisel, nii et suunamispäeval, kuuteistkümnendal novembril, läks kõik ladusalt ja 126 noort inimest kindlustati töökohaga. Ettevõtete paljud plaanivälised taotlused jäid rahuldumata.

Ülalöeldu taustal hämmastas mitmete üliõpilaste ministeeriumite (aparaaditööstus, elektroonikatööstus, sidevahendite tööstus) leige, kui mitte ütelda tõrjuv suhtumine meil ettevalmistatavatesse noortesse spetsialistidesse. Ministeeriumid ja

neile alluvad ettevõtted ei esitanud spetsialistide jaotuskavu ega ametikohti. Mõnel ettevõttele õnneks siiski neile riikliku jaotuspiaaniga eraldatud noorte spetsialistide ametikohade andmed «välja pressida». Kõikides nendes ettevõtetes kaader siiski uueneb ka nendel erialadel, kus meil spetsialiste ei nõuta.

Nagu ilmselt kõikidel tehnikerialadel, eelistavad ettevõtteid ja asutused ka automaati- kateeduskonna lõpetajatest noormehi. Mõningatel juhtudel tekkis keeleprobleeme, ühe keele oskusega tulevane insener igale töökohale ei saanud konkureerida.

JAAN VÖRK,
automaatikateaduskonna dekaan



EHITUSTEADUSKONNAS

Töösuunamine ehitusteaduskonnas eripärane. Esmalt üllatas asutuskonnas moodus tänava ladusalt, kuid siiski mõningaste esindajate nii suurearvuline osavõtt, et kõigile ei jätkunud meie nõukogu saalis istekohti. Teiseks suhtuti tudengites hoopiski suurema nõudlikkusega, sest tuleb ju iga spetsialisti eest maksta kõrgkooli arendusfondi küllaltki suur summa. Raskus oli ja tuleb järgmistel aastatel veelgi rohkem pingerea lõpus olevate tudengitega. Eriti aga naisterahvastega, kes kuuluvad, et nad ei oska eesti keelt.

Tööle õnnestus suunata 101 neljanda kursuse üliõpilast. Ja kahe töösuunamine tuligi edasi lükata, kuna nende jaoks ei leitud eelpooltoodud põhjustel töökohi.

Osa plaanilisi kohti jäid täitmata ka lõpetajate defitsiidi tõttu. Armeest naaseti küll praktiliselt sajabrotsendilise, kuid järgneva kahe aasta jooksul umbes kokmandik lahkus omal soovil või lihtsalt lasid ennast kustutada.

Tänu mitmete asutuste eelnevale tõhusale kutsepropagandatööle oli suunavate hulgas 36 asutuse stipendiaati ehk 35% suunatavate. Meie arvates see ongi ainuõige tee, kui tudengid õpingute käigus leiavad endale ise töökoha. Võiks koostada ka kolmepoolseid kokkuleppeid asutustega ja spetsialiste ette valmistada individuaalõppeplaanide alusel küllaltki kitsastes suundades.

Arvame veel, et suunamise lõpp-protseduur peaks kindlasti toimuma pärast teoreetilise kursuse lõpetamist V kursusel ja see võiks olla diferentseeritum ja lihtsam nii väliselt kui ka sisult. Praegu ei saa keegi anda veel garantiid selle kohta, et kõik suunatud ettenähtud ajal lõpetavad või üldse lõpetavad.

L. JOORITS,
ehitusteaduskonna dekaan



ENERGEETIKA-TEADUSKONNAS

Millised on siis selle aasta suunamise õppetunnid? 1989. a. lõpetajate töösuunamiseks oli ENSV Riiklikus Plaanikomitee poolt meie teaduskonna tarvis ette nähtud 103 plaanilist kohta. Üliõpilasi, kes sel aastal lõpetab, oli 102, kuid tööle suunati neist 93. Milles siis oli küsimus?

Põhjust ei tule kaugelt otsida. Elektrienergia erialal (AA) jäi seitse tütarlast ja üks noormees ning soojusenergeetika erialal jäi üks tütarlaps kohale suunamata, kuna ettevõtete esindajad ütlesid neist lahti, sest nad ei osanud eesti keelt! Problem on juba küllaltki vana, kuid nii eraldalt löi ta välja esmakordselt sel aastal.

Ebameeldivusi oli ka mäereriala tudengite suunamisel. Esialgse informatsiooni järgi ütles tootmiskondis «Eesti Põlevkivi» täielikult lahti noorte spetsialistide vastuvõtmisest ning oli tarvis ENSV Plaanikomitee sekkumist neile töestamaks, et antud eriala spetsialistid on Eesti põlevkivibasseini tarvilikumad kui Donbassis.

O. TAPUPERE,
energeetikateaduskonna dekaan



MEHAANIKA-TEADUSKONNAS

Käesoleval sügisel kuulus suunamisele esimene Nõukogude armees teenistuse läbitanud üliõpilaskontingent. Nõudmine mehaanikainseneride järgi on ENSV-s olnud alati kaks-kolm korda suurem kui TPI väljalase. Arvestades veel seda, et viimasel kahel aastal oleme suunanud rahvamajandusse nn. «minilennud», võib mõista ettevõtete suurt huvi noorte spetsialistide taotlemisel.

Lisaks plaanilistele kohtadele oli palju plaaniväliseid nõudmisi ning kateedrite eel-suunamist võttis osa hulgaliselt asutuse esindajaid.

Traditsiooniliselt eelnesid suunamisele ettevõtete ja keskasutuste esindajate kohtumised üliõpilastega. Need on alati olnud küsimusterohked ja huvitavad. Seetõttu jäi ka arusaamatuks rühma MM-77 tagasihoidlik osavõtt nendest üritustest.

Võrreldes eelmiste aastate suunamisega võis tänava tähele panna mõningaid iseärasusi:

● Spetsialistide tarbijad esitasid neile kvaliteedi osas suuremaid nõudmisi kui varem. Rida solidsid ettevõtteid pigem loobuvad noorest spetsialistist, kui võtavad vastu mitte sobiva (näit. pingerea lõpuosast). See on ka loomulik, sest suunatud inseneri eest maksab ettevõtte 3000 rubl. ja isemajandamise tingimustes ei taha ta raha tuulde loopida.

● Laialdasemalt on tõusnud päevakorda kakskeelsuse nõue. See puudutab eelkõige vene õpperühmade õppijaid, kes ei oska väljenduda eesti keeles. Kui varem see nõue haaras peamiselt kohalikke ettevõtteid, siis nüüd nõuab ka osa üliõpilaste alluvusega asutusi väljendusoskust nii vene kui ka eesti keeles.

● Raskusi on Eesti NSV-s alalist sissekirjutust mitteomavate üliõpilaste tööle paigutamiseks. Käesoleval aastal suunamine sellise üliõpilased TK «Rembrolot» (Klaipeda) käsutusse, kuhu olid eraldatud plaanilised kohad. Järgmistel aastatel taotleme ENSV Plaanikomitee kaudu töökohi ka väljaspool Eestit, eelistatult üliõpilaste alalistes elukohtades, kuhu nad vajaduse korral tööle suunata.

M. PIKNER,
mehaanikateaduskonna dekaan



KEEMIA-TEADUSKONNAS

Noorte spetsialistide suunamine keemiateaduskonnas moodus edukalt vaatamata sellele, et sattus olema «must reede». Mõningasele ajapuudusele vaatamata viidi eelsuunamised kateedrites läbi hästi ettevalmistunult ja otstarbekalt. Suunamisel arvestati mõlemapoolseid huvisid, et nii ettevõtte kui ka noor spetsialist jääksid oma valikuga rahule.

Eelnevate aastatega võrreldes osales komisjonis rohkem erinevate ettevõtete esindajaid: on tunda suuremat huvi — kelle eest tuleb maksta? Huvi tuli üliõpilaste õppeadusest ja ühiskondlikust aktiivsusest. Teravamalt kui varem kerkis üles kakskeelsuse probleem. Vakantsid kohti pakuti peaaegu poole rohkem, kui on teaduskonnas tuleval aastal lõpetajaid.

A. VIRKUS,
keemiateaduskonna dekaan



MAJANDUS-TEADUSKONNAS

Novembrikuus vormistati riiklik töösuunamine 1989. aastal majandusteaduskonda lõpetavatele ökonomistidele ja insener-ökonomitidele. Ligi paarsada tulevast spetsialisti leidsid oma esimese instituudijärgse töökoha. Nõudmine nende järele on suurem kui instituudipoolne pakkumine. Ametlik protseduur on toimunud. Kuidagi teistiti seda esialgu nimetada ei oskagi. Tähti tunne tekib, kui asja tegelikule sisule mõtlema hakata.

Meie tulevased lõpetajad olid end pidulikumalt riietanud ja tunduvalt närvilisemad kui tavaliselt — ees oli ju peaaegu et punkti panemine õpingutele instituudis. Ja siiski läks kõik tavapärast. Iga mõnekümne sekundi järel luges kateedrijuhataja lõpetaja nime, tulevase töökoha ja korteritingimused. Nõusolekuks jah-sõna ja sellele järgnev suunamise vastuvõtu allkirja andmine. Ei tundnud keegi huvi Sinu õppetundest ega huvidest vastu, ei püüdnud keegi saalisolijast lähemalt tutvustada sellega, mida Sinule pakutakse.

See kõik on riikliku töösuunamise emotsionaalne pool, mis vajab tulevikus läbimõtlemit ja ilmselt ka muutmist. Siin võiks oma mõtted avaldada «TP» veergudel ka meie tudeng ise. Aga on ka teine pool — instituudi ja tudengipoolne. Pärts miltu inimest jäid tööle suunamata. Miks? Polnud asutust, kes neid kui noort spetsialisti tahaks. Mis meie tulevase spetsialisti siis vigas? Ta on ükskeelne.

Kui sellel aastal oli raskusi vene õppekeele üliõpilaste suunamisel, sest nad ei vallanud küllaldaselt eesti keelt, siis tõenäoliselt on lähitulevikus raskusi ka teistega, kes pole kakskeelsed või koguni kolmkeelsed. Uutmine on elu nõue, aga tehniline kõrgkool oma nõuetega peab elust ees käima. Täna ei tudengeid õpetades peame teadma neile esitatavaid nõudeid tulevikus.

Räägime isemajandamisest igal tasandil, isegi vabariigi tasandil. Aga kõik see eeldab ju huvi suhtlemise vastu, huvi keelte omandamise vastu.

Alates käesolevast aastast sõlmib intsiit noore spetsialisti eraldamiseks tulevase töökoha lepingu. Aga kui tulevase töökoha esmaülesandeks on pääseda välisurule ja sellega seoses igalt spetsialistilt nõutakse nelikeelsust. TPI peab selleks juba järgmisel aastal valmis olema. Kuidas me selle tagada suudame? Ilmne on see, et siin peab tulevane spetsialist oma initsiatiiviga appi tulema, peab aga järgnema ka instituudipoolne sundus.

Veel mõned mõtted riiklikust töösuunamisest. Kas seda ongi vaja? Kas iga õppija ei peaks endale ise töökoha leidma? Või töökohatema? Võibolla sunniks see tudengit enam huvi tundma oma tuleviku üle, süvendatud teadmiste omandamise üle. Ehk paneks nõudmise ja pakkumise vahelkorraldustest töökohatähelepanelikumalt suhtuma ka instituudi huvides. Võib olla muutuksid prestiižikateks ka praegu veel väheprestiižikad erialad.

Mida arvab sellest kõigest meie tänane tudeng, tulevane spetsialist ise?

R. PLATS,
majandusteaduskonna prodekaan

KAS MITU KITSAST VÕI ÜKS LAI?

Alljärgnev jutt tuleb keemiainseneride ettevalmistamisest TPI-s keemiatööstuse põhiprotsesside (KA) erialal, kus praegu ei nime ega sisu osas pole eelistatud ühtegi kitsamat tootmisharu ja tänu sellele on palju aastaid spetsialistidega võidud varustada laia ringi Eesti NSV tööstusettevõtteid ja uurimisasutusi, isegi kolhoose ja välisfirmadega koos loodud ühissetevõtteid.

Pealkirjas sisalduv küsimus oleks ilmselt üleaarune, kui viimasel ajal poleks liikvel tulnud mõtteavaldusi ja toimunud ka konkreetseid aktsioone teemal: «Mitu kitsamat!» Sealjuures pole reorganiseerimise initsiatiiv ning pretensioonid praegusele suunale ja ühtlasi ka ligi 800-le meil tegutsevale KA lõpetajale pärit mitte kusagilt kõrgemalt ega kaugemalt kui... omast majast. Olgu siis ka mõtted selle kohta kirja pandud esialgu omas lehes.

Kuna muutmaist taotlejad kolleegid väidavad kõiki uute erialade avamise ja olemasoleva piiramise plaane sündinud olevat vabariigi vajadusest, siis kõigepealt tahamegi öelda, et meie sügava veendumuse järgi juhitudvud oma kutset austavad ja armastavad õppejõud kõik ühiskonna vajadusest, nii hästi kui neid vajadusi näha osatakse. Seetõttu peab olema tõsiselt põhjendatud, kui neid vajadusi hakkavad esindama ja teiste teadustama mõned üksikud. Spetsialistide perspektiivset nõudlust üksikutes tööstusharudes ja erialadel ei ole lühite prognoosida ja sellealased ettevõtmised kujutavad endast tõsiselt teaduslikke töid igakülgset põhjendatud metoodikaga. Selliseid uurimuid on tehtud (majandusdoktor V. Rajangu ja TPI kõrgkooli uurimisgrupp) ja need on kõigile kättesaadavad. Kuid käesoleva reorganiseerimise põhjendused nendest ei lähtu ja kui täpsemalt öelda, siis räägivad nende vastu.

Teiseks oluliseks argumentiks reorganiseerimise poolt tuuakse tõsiasi, et KA lõpetanute ja muidugi ka praegu õppijate hulgas on keskpäraste ja heade kõrval siiski päris saamatuid. Nii see tõepoolest on. Mõnevõrra üllatav on aga, et eriala nime muutmise arvatakse võimalik olevat jaotus- ja teadusest mööda minna.

Meie seisukohtade lahkuminekute sõlmküsimus on spetsialiseerumise. Meid hämmastab, et isegi nüüd, kui kõrghariduse uuendamise üheks printsiibiks on ühemõtteliselt tunnustatud üldiste põhitõdemiste süvendamine, tugeva aluse rajamine spetsialisti edasiarendamiseks töö käigus ja seega kitsaste erialade asendamine laiemate ja universaalsematega, on KA uuendamise kõik plaanivariandid olnud just vastupidised.

Nendes pakutakse kas õpperühmade osadeks jaotamist või erialade arvu suurendamist ja nende detailset diferentseerimist. On taotletud keemiainseneri kui teatud kindla ringi tehnoloogiliste tegevate spetsialisti ettevalmistuse ärajaotamist vastavalt Eesti NSV töötleva tööstuse liigilisele struktuurile. Diferentseeritud õpetamine nii mitmel erialal korraga arvatakse võivad läbi viia baasettevõtetes paiknevates laboratoriumides nende ettevõtete spetsialistide osavõtul.

See lahendus on esmapilgul progressiivne ja selle juurde ei tüdineta eeskujuks tooma mööblitööstuse juurde loodud tervet puidutöötlemise kateedrit. Ometi teavad kõik, et see kateeder kutsuti ellu eriala tarbeks, kus väljalase pidi olema viiskümmend lõpetajat aastas, keemiainseneride aastavajadus üksikute ettevõtete löikes on aga üks kuni kolm. Teatavasti elab noor insener oma ettevõtte probleemidesse sisse esimestel tööaastatel praktilise töö käigus. Ettepanud uuendus annab selle jaoks ära suure osa niigi defitsiitset õppeajast, fundamentaalne ettevalmistus kannatab, ent adaptatsiooniprotsessi ettevõtte palgal ja inseneri kohuste ning vastutuse koorma all see meie arvates ikkagi ei asenda. Kõnesoleva kooperaarimise initsiatiiv on eraldi tahaks aga küsida, kuidas usaldavad nad hakata õpetama tulevase spetsialiste kahasse nendesamad praegustega, kelle tase nende väite kohaselt vabariigi vajadusi ei rahulda?

Inseneri kitsa, ühele ettevõttele suunatud ettevalmistuse tarbetusest juba õppeajal annab ilmeka hinnangu paljude (ja just tugevate) ettevõtete praktika hankida endale häid spetsialiste mitte otse instituudist, vaid kutsuda teistelt töökohtadelt, pakkudes paremaid töötingimusi. Kuigi teguviis pole ehk päris kena, näitab see, et piisavate üldiste teadmiste, võimete ja muude positiivsete eelduste puhul ei osutu konkreetse töötamise eialgne mittetundmin mingiks takistuseks edukale tööle uues kohas. TPI kõrgkooli uurimisgrupi andmetel vahe- tab niiviisi oma eriala 54,6% ineneridest ja elu näitab, et nende hulgas on edukamaid rohkem kui kohatrude palgapärijate seas.

Koormamata leheruumi rohkemate argumentidega senise universaalse keemiainseneri ettevalmistuse kaitseks, tahame ometi öelda ka seda, et teadmiste ja oskuste tase, mille me praegu suudame talle anda, ei rahulda muidugi mõista ka meid. Teatud edu võivad siin kindlasti anda õppeplaani täiustamine ja ka individuaalprogrammid, kui mõni ettevõtte seda taotleb ja kohane kandidaat on olemas. Tuleks aga siiski lähtuda sellest, et õpetamine kõrgkoolis on eelduste loomine järgneva, palju aastaid kestvaks arenguks, mitte aga valmistootte tegemine teatud lähteainete õiges vahekorras ühte omasse kokkuvõlamise teel, nagu keemiku mõtteviisile on omane arvata.

Praegu ja lähitulevikus, mil instituuti astujate õppimisvõime tekitab tõsiselt, sageli lahendamatu näivaid probleeme, saab aue ja kõlava nimega eriala konkurssi teaduskonnas muidugi suurendada. Uute erialade avamiseks võib olla ka tõeline vajadus. Ei ole aga praegu millegagi põhjendatud, et mõne kitsama eriala avamine seostatakse vastuvõtu vähendamisega senisele universaalsele, juba väljakujunenud tarbijate ringiga ja püsivat nõudlust omavale KA-erialale. Oleme arvamusel, et see aeg ja energia, mida tänaseks on kulutatud ja arvatavasti veelgi kulutatakse erialade kitsama spetsialiseerumise küsimusi arutades, tuleks rakendada õppemetoodika täiustamisele ja vahetuks tööks üliõpilastega. Ilmselt nii rahuldaks see vabariigi praegusi ja eelseisvaid vajadusi.

E. SIIRDE, L. PIKKOV, R. MUNTER

VÕIKS VÕTTA EESKUJU.

Novembrikuus toimus TPI autoeriala neljanda kursuse üliõpilaste kohtumine mitmete ENSV Autotranspordi- ja Maanteedeministeeriumi ettevõtete tippjuhtidega.

Sissejuhatavad sõnad ütles ministri esimene asetäitja O. Kaerlepp, kes andis ka üldiseleloomustuse praegusest autotranspordi olukorrast meie vabariigis. Tema lühikee sõnavõtu jooksul saime selge ettekujutuse probleemidest, mis esinevad praegu meie transpordisüsteemis, sealhulgas ka autotranspordis. Minister rääkis noorte spetsialistide järjest suurenevast osatähtsusest tänapäeva tööstuses, vajadusest neid rohkem usaldada ning anda avaramaid eneseväljendusvõimalusi. Seejuures tuletas ta meelde väga tähtsat momenti käesolevate isemajandamistingimuste ja uuele palgasüsteemile ülemineku ajajärgul — kätte on jõudnud aeg, kus palka hakatakse maksma töö tegemise, mitte aga töö käimise eest.

Kohtumisel esinasid veel ATMM peainsener J. Anvelt, Tallinna Autobussikoondise peadirektor M. Mägi, koondise Tallinna Autoveo» peadirektor J. Suursoo, Autotranspordi Konstrukteerimise ja Tehnoloogia Büroo direktor P. Velbri ning ATMM Noorte Spetsialistide Nõukogu esindaja A. Nahkur.

Nemad rääkisid konkreetsemalt juba oma ettevõtete olukorrast praegu ja tulevikuplaanidest. Lühikestest sõnavõttudest võis teha järelduse, et iga ettevõtte on huvitatud heast noorest spetsialistist. Samuti oldi nõus kohe praegu üliõpilasi poole kohaga tööle võtma, et juba varakult kujuneksid välja teatud kogemused edaspidiseks, rääkimata siis nende poolest abist kursuse- ja diplomiprojektide tegemisel. Lõpuks vastati tudengite arvukatele küsimustele ja kes soovis, võis juba konkreetset edaspidises koostöös kokkuleppele jõuda.

Pärast seda meeldivat kohtumist välis kindlasti nii mõnigi oma tulevaseks töökohaks ühe või teise tutvustatud ettevõtetest.

RAIVO TAMMEPÖLD
MA-71

TAAS ENNUSTAMA!

Mäletatavasti korraldas automaatikateaduskonna komsomolibüroo vähem kui aasta eest esimese ületipilise ennustusvõistluse. Nüüd on taas see võimalus olemas: 13. veebruaril 1988. a. avatakse Calgary järjekordsed taliolümpiamängud ning ühes sellega ka uus ennustusvõistlus. Reeglid on lihtsad: talongile, mida võib ühelt võistlejalt laekuda kuni viis tükki, tuleb kirjutada oma nimi ja õpperühm ning kaheteistkümne spordiala esikolmikud. Lisaks veel ka Kaija Parve ja Allar Levandi poolt saavutatavad kohad. Auhinnad on viiele parimale, auhindade kop-sakus sõltub täielikult osalejate arvust. Ja ehkki aega veel on — talongide laekumisaeg on 13.02.1988. a. — võib neid saada TPI komsomolikomiteest (II-127) juba praegu. Tule ja ennusta!

Järjejutt TŠEHHI PÄEVIK

Sternbeki linna tähtsaim vaatamisväärsus on samanimeline loss, suure ajaloolise tähtsusega, kuid mitte eriti ilus, mistõttu eredad mälestust temast ei jäänud. Hoopis huvitavam oli samas asuv kellade muuseum, kus eksponeeriti kõikvõimalike konstruktsioonidega ajanäitajaid liiva- ja veekellast kõige nüüdisaegsamateni välja. Oli tõelisi kunstiteoseid — Napoleon I kujuga lauakell.

Bouzoři linn. Loss kuulub saksa ordurüütlitele, säilinud on rikkalik sisustus 17. ja 18. sajandist. 1900. aastal ümber ehitatud romantistlikus gootikas. Tänapäevani hästi säilinud.

Bila Lhota botanikaaias veetsime poolteist tundi. *Pinus Sibirica*, *Taxus Baccata*, *Abies*, *Quercus* ei tundunud lihtsalt tähelepanuväärsetena talvel läbitud puiduteaduse kursuse tulemusel. Paljud puiduliigid olid siiski ka uued.

PÜHAPÄEV, 9. AUGUST

Sel päeval ärkasime hästi vara, juba enne pool kuut, sest pidime kaheksaks Lõuna-Moraavia karstikobastesse jõudma. Koopad asuvad mägedes ja teed on seal ohtlikud.

Punktevni Jeskyne on Euroopa ilusamad karstikoopad, rääkis giid. Avastatud neljakümmendat, turistidele avatud seitsmekümmendat.

Sees oli külm ja niiske. Laed tilkusid, seinad, põrandad läikisid. Käisime muinasjutulistes saludes, pea kohal stalaktiidide pits ja paarsada meetrit kristalset kaltsiumkarbonaati. Igal saalil oma nimi (suhkrusaal, lumekumigaanna saal) ja lugu.

Jälle päevavalgus — jõudsime kuulsa Macocha kunstiku põhja. Macocha on tšehhi keeles võõrasema. Kuristik on nime saanud legendist, milles see lõpetas oma elu enesetapuga. Hiljem on siit veel 47 enesetapjat mitmesugustel põhjustel alla viskunud. Ootame juubilarit, seletas giid.

138-meetrised kaljuseinad. Veesilm sügavusega nelikümmend meetrit. Küsimus, palju ellu jäi, on üleaarune.

Matk lõppes paadisõiduga mööda allmaajõe. Liikusime kitsas koridoris. Meie all oli nelikümmend meetrit neljakraadist põhjatusinist vett.

Hingasime kergemalt, kui lõpuks välja jõudsime.

Lednice linna loss, 1900. aastast romantistlikus gootikas (Tšehhis vist populaarseim stiil), tõmbab ligi nii hulganisti turiste, et pidime kaks tundi oma järjekorda ootama.

Selle aja veetsime suurepärase pargis jalutades. Park oli inglise stiilis, rajatud möödunud sajandi lõpul, asustatud metsloomade ja lindudega. Nägime metskitsi ja luikesid. Lossi oli kogutud suur kulk kunstiväärtsi, mida ka tšehhi keeles tutvustati. Hakkajamad võisid väljajagatud lehtedelt lugeda venekeelset tõlget. Kujunes olukord: kui loed, ei jõua vaadata, kui vaatad, ei jõua lugeda. Kõigele vaatamata oli loss ilus, meelde jäi üks eriti peenelt nikerdatud keerd-trepp.

Kogu tagasitee Prahani kuulasime «Modern Talking»-ut.

ESMASPÄEV, 10. AUGUST

Terve enneõuna olime Andrussega linnas. Kulutasime viimast raha, ostime suveniire. Väike arusaamatus tekkis toidupoes, kus müüja ei saanud aru mu soovist osta «Plzenski Pradrojad» (õlut) just nimelt pruunid pudelites. Me ei hakanud talle seletama, et rohelistest joojad ainult EPA-kad, seepärast jäi tal üle ainult imestada meie (lõlli) järjekindluse üle.

Linnaga hüvastijätmisest ei tulnud midagi välja kuna sadas kõvasti. Jätsime siis hüvasti äridega. Öhtul toimus ühikas lahkumispidu.

Istusime ringikujuliselt paigutatud laudade taga, söime võileibu, jõime ja pidasime üksteisele lahkumise- ja tänukõnesid. Elavamaks läks asi siis, kui Pavel tõi lauale künneliitrise korvpudeli läbipaistva vooliku ja ventiliiga ning näitas, kuidas nende abil on kerge vaevaga võimalik pudeli sisu klaasidesse saada. Siis läks tantsuks. Meie grupi naisüliõpilastel oli menu.

TEISIPÄEV, 11. AUGUST

Ärasõit. Ilm oli ilus. Ärkasime tavalisest varem, jõime kohvi, pak-kisime kohvrid ja sõitsime linna. Väljusime «Museumis», kõn-disime läbi vanalinna Vlatava poole.

Avati tänavakohvikuid, ärisid. Külalastajaid polnud veel. Jõudsime Vaclavile. Peatänav oli inimtühi, mõjus rahulikult, ka hinges oli meil rahu, sest raha oli otsas ja olime tulnud Prahaga hüvasti jätma. Kes teab kas satume veel siia? Selle kolme nädalaga saime võhivõrrestest tuttavateks, tuttavatest sõpradeks — lahkumine sõpradest on aga raske.

Gotwaldovi vaateplatvormilt veel viimane pilguheit ning tagasi ühikasse.

Koristasime toad, söime, kogunesime fuajees. Viimane grupi-pilt üheteistkümnest fotoaparaadist, kohvrid autesse ja met-rooga raudteejaama.

Ja ongi kõik.

Tallinn.

TIIT KOLK
KM-71

TÄHELEPANU!

KUULUTAME VÄLJA KONKURSI JÄRGMISELE JÄRJE-JUTULE. PARIMALE PREEMIA, ÜLDINE IMETLUS JA KOHENE AVALDAMISVÕIMALUS MEIE AJALEHES.

KOLMESTEISTKÜMNENDAST, REEDEST

JA SELLEST, MIKS MA ENAM EÜE-SSA EI LÄHE.

Varsti lõppema hakkav aasta on omapärane vahest sellepööst, et tervelt kolme kuu — veebruar, märts ja november — kolmeteistkümnendad kuupäevad langevad reedesele päevale. Selline astroloogiline (või astroloogiline) kombinatsioon jätab mõned isiksused külmaks, mõnedel tekitab aga üsna erutavaid mõtteid.

See, et ise olen kolmeteistkümnendal ja reedel sündinud, ei häirinud mind küll käesoleva aasta 13. novembrini. Nagu võis pääsmena kehtiva kutse pealt lugeda, toimus nimetatud päeval Eesti Üliõpilaste Ehitusmaleva PIDULIK LÕPETAMINE.

See, mis teoks sai kinos «Sõprus», tõi pähe vaid ühe mõtte: MINA ENAM EÜE-SSA EI LÄHE!

Mis siis ikkagi toimus ja mis pani senises EÜE oreolis kahtlema? Algus oli paljutõotav. Tuli meelde, kuidas Raimo Kägu kahe aasta eest kõõviljahoidla butafooria vahelt nänni jagas. Hästi kukkus välja seekordne eesrindlaste autasustamistseremoonia stagnatsioonistaate algupoole stillis.

Vahepeal tormas publik fuajesse. Üle rahvasumma nägin Sergi laulmas. Häält ei kuulnud — suvemeenutused malevalaste hulgas kõlasid võimsalt. Pihku sattus malevaleht. Läksin saali tagasi, hõivasin parema istekoha ja lasin pilgu üle meeldiva helesinises trükis lehe.

Vaata aga imet! Teiste seas on rühmadevahelisest võistlusest välja arvatud Sendi, Ramsi, Partsi ja Sammuli. Meistriaruande puudulikku tõttu nimelt. Kuidas siis nii, kui äsja said «hea teenistuse eest» EÜE hõbemärgid. Sendi ja Ramsi meistrid ning Partsi ja Sammuli meistrid peeti meeles EÜE aukirjadega.

Asi pani mõtlema... Laval hakkasid esinema Varbla festivali parimad (?) rühmad: Nõmme, Rauga, Rāpo, Emmaste, Eisma. Nõmme pak-

kus mõnusat meestelaulu ARIEL LEVINI ja URMAS KAIO eestvedamisel. Rāuge etteastet saatsid jätkuvad suvemeenutused publiku hulgas, pinget tõstis Rāpo oma Anne Veski nimelise vanadekoduga, traditsioonilisel kõrgel tasemel hiilgas Emmaste. Eisma lahendas olukorra vist parimal moel. Seekord hirsinõudlust polnud. Kui palju käis seekord laval aga üliõpilasi? Raugel? Rāpol? Emmastel? Eismal?

Pole midagi öelda, tuntuud mehed. Teada on ju ka see, kellel kõrgkool ammu seljaga, kellel pole veel alanudki. Kuhu jäid tõelist tudengkonda esindavad rühmad? Maidla, Saare, Partsi, Sangaste jpt. läksid Varblas ju kenasti peale! Mõte hakkas kindlamat kuhu võtma...

Kontsert sai otsa. Kuulutati välja Tšerepovetsi amatöörtsirkus «Kaskaad». Saali jäi vähem kui sadakond «huvilist?» (?)...

Kohale jädi vast viisakusest, ikkagi kauged külalised... Koridorist kostis malevalaulu, keegi siunas bläkkimehi, Et jälle olevat tulnud «võõrast pirukat närima».

Piisas, võtsin mantli ja kadusin uttu. Kaua võib?

Kodus tuli meelde, et on kolmteist ja reede.

Et mustad rühmad eksisteerivad, on tagajärg. Kas seni on keegi tunginud aga selle nähtuse põhjustesse? N. n. «bläkkide» sotsiaalse koosseisu moodustavad enamuses teise ja kolmanda kursuse tudengid, põhiliselt juba EÜE kogemustega.

Mida siis ikka malevas teha, kui mõistega «üliõpilane» on seotud rohkem organisatsiooni nimetus kui sisu. Sellele kurvale momendile lisandub veel jabur võistlusest, kus oma rühma huvid reetavad funktsionärid pärjatakse EÜE kõrgete autasudega, nagu malevalehestki selgub.

Jah, on minulgi aeg bläkki minna!

AARE VAALMA,
LA-71



MIKS KA MITTE?

Üliõpilase A. Vaalma kirjutis teki mind mõnevõrra nõutuks. Nii pealkirjas kui ka loo reemee väljendatakse ülima kategoorilisusega otsustavust malevasse enam mitte minna. Kui nii siis nii, aga selleks peaks (võiks) ju ka mingi kaalukas põhjus olema, sest loode-tavasti ei tee peatsed diplomaandid taolisi otsustusi mitte ülepeakaala. Lugesin malevala-teemalise artikli mitu korda läbi, mõtlesin, mis võis mehe niivõrd närvi ajada, et sundis enne ürituse lõppu mantli võtma ja uttu kaduma, aga ei jõudnud selgusele

Kas vihastas A. Vaalmat see, et valed mehed said aurasid, liialt palju käis laval maleva-veterane või hoopis see, et kõik muudkui meenutasid ja meenutasid läinud malevasuve? Rohkem «kriitikat» ei osanud ma kirjutisest välja lugeda (kolmteist ja reede ei lähe vist arvesse).

Egas midagi, sõprade peale-käimisel püüaksin «vigu» analüüsida. Selles, et EÜE autasusid jagas ka rühmadevahelisest võistlusest välja arvatud rühmade meistritele, ei ole midagi ütleloomulikku. Kui meister suutis rühma kahe kuu jooksul korralikult tööle panna ja suve lõpus ka mõistlikud palgad teha, väärib ta tunnustust. Asjaolu, et mees

meestripäevikusse mõne ebatäpsuse sisse lasi, ei vähenda tööperioodi jooksul tehtu väärtust. Pealegi on mittekorras meistripäevik eelkõige regiooni staabi inseneride praak, sest on ju nemad kohustatud EÜE peainsenerile üle andma korras meistripäevikud.

Küsimärk Varbla festivali parimate järel on leebelt väljendades kohatu. Kuulusid ju kõik esinenud viis rühma festivali esikümnesse, täielikult oli esindatud esikolmik (Eisma, Emmaste, Rāpo). EÜE Keskstaap ei ole maleva kunstliku noorendamise poolt. Seetõttu võib arvata, et ka järgmistel suvedel just veteranide rühmad tooni annavad ja noorematele tähtseld maha panevad.

Olekski nagu kõik. Usun, et minu kommentaar ei mõju pärssivalt ühelegi ei suulist ega kirjalikku kriitikat teha tähtseld malevahuvilisele. Asja edasiviiv kriitika ning ettepanekud maleva töö paremaks korraldamiseks on väga oodatud.

Sm. A. Vaalmale soovin aga jõudu tööle «mustas» rühmas ning arvan, et tema arapöördumine EÜE-st ei ole viimasele küll lõõgiks.

VEIKO TISLER,
EÜE komisjar

HOIAME KÕRGELE EÜE LIPP

Botoubinski Geoloogia-ekspeditsioon avaldab tänu TPI malevarühmale «Nadežda», mille liikmed, töötades seal käesoleva aasta suvel, näitasid end kohusetundlike ja distsiplineeritud töötajatena.

Rühma autasustati kui oma töötulemustega eriti silmapaistnud kollektiivi aukirjade ja mitmete mälestusesemetega.

Geoloogiaekspeditsiooni juhtkond tänab TPI rektorati, parteikomiteed ja komsomoliorganisatsiooni rühma hea töö eest ja ootab instituudi üliõpilasi ka järgmisel aastal.



TPI 25. LAHTISED SULGPALLIVÕISTLUSED

1963. a. korraldasid TPI sulgpallivõistluste esimesed TPI lahtised sulgpallivõistlused (TPI LSV). Meie võistlus ongi jäänud vanimaks regulaarseks sulgpallivõistluseks Eestis. Nii esimese kui ka üle paarikümne järgneva võistluse initsiaatoriks ja organisatoriks oli meie kauaaegne kehalise kasvatus kateedri õppejõud HARRI ERM.

Esimestel võistlustel 1963. a. kuulus võitjau põhiliselt TPI õppejõududele. Naiste üksikmängus saavutas esikoha M. Pajumägi ja kolmas oli K. Siimur. Meeste üksikmängus saavutati kolmikvõit. Esimene L. Tamm, teine H. Meelismaa, kolmas Ü. Nurges. Alates kolmandast TPI LSV hakkasid esikohtade jagamisel otsustavat sõna ütleva tolleagedes üliõpilased J. Nuuter, J. Tarto jpt. Suurem osa omaaegselt võistlejaid tegeleb ka praegu aktiivselt sulgpalliga tervise-sportina.

Seetõttu ongi alates 21. TPI LSV võistlused korraldatud eesmärgiga propageerida ja arendada sulgpalli veteranide ja harrastusmängijate hulgas.

Tänavustel juubelivõistlustel 27. ja 28. novembril osales üleneljakümne harrastusmängija Tallinnast ja Pärnust. Naiste üksikmängus võisteldi kolmes: ja meeste üksikmängus neljas vanusegrupis. Võistlustest võitis osa ka TPI vilistlane K. Rāni, kes osales juba II TPI LSV.

Naiste üksikmängus võitsid oma vanusegruppides TPI teenistuja S. Nurges, R. Arulaane ja M. Peetmaa. Meeste üksikmängus võidutsesid K. Viiding, R. Kristianson, J. Valbet ja TPI tudeng S. Poots. Väga huvitav oli finaalkohtumine nooremate meesveteranide seas R. Kristiansoni ja J. Tarto vahel, mille napilt 2:1 võitis esimene. Naispaaris võitsid R. Arulaane — K. Dobkevits, meespaaris J. Tarto — R. Kristianson ja segapaaris R. Arulaane — T. Randmäe.

Tahaks tänada osavõtjate nimel TPI spordiklubi, kes oli võitjatele eraldanud meeldivad TPI sümboolikaga auhinnad ja kehalise kasvatus kateedri mõistva suhtumise eest võistluste aja eraldamisel.

T. RANDMÄE

KAHETAKTILISTE MOOTORITE UURIJAD SAID KOKKU TALLINNAS

TPI autokateedri eestvedamisel toimus detsembri alguspäevadel Tallinnas üliõpilaste seminar teemal «Kahetaktiliste mootorrattamootorite võimsus-, ökonoomsus- ja ökoloogiliste näitajate parandamine». Seminarist võttis osa seitseme kõrgkooli ja kahe teadusinstituudi teadlased; tehase-teadust esindasid mootorite spetsialistid koondisest «Izmaš» ning Minski, Kovrovi ja Tuula mootorrattatehastest.

Kahe päeva jooksul peetud ettekandeid jälgides oli võimalik saada ülevaade kahetaktiliste mootorite alase uurimistööst ja selle tulemustest meie maal. Aktuaalsed on praegu probleemid, mis on seotud võitlusega kahetaktiliste mootorite põhilise puudusega — kõrge kütme erikuluga. Sellega seotud töödest võiks märkida järgmisi:

- membraanklapi kasutamine sisselaskel, karburaatorite konstruktsiooni täiustamine,
 - kütuse tehniline põletamine silindris,
 - uute summutite väljatõttamine.
- Kütuse ökonoomia-alaste uuringute arengut kipub aga

pidurdama metoodika puudumine majandusliku efekti arvutamiseks erasõidukite kütusekulu vähendamiseks. Üllalole-tud tööd võimaldavad vähendada ka heitgaaside toksilisust ja mootorite müraaset. TPI õppejõudude poolt peetud kolm ettekannet olidki seotud nende protsesside matemaatilise modelleerimisega.

Seminarist osavõtjad olid mures selle pärast, et teoreetilisi uuringuid kipub pidurdama võimsate personaalarvutite puudumine. Nende muretsamisega on raskustes isegi suured tehased, rääkimata väiksematest uurimiskollektiividest. Selle taha kipuvad takerduma ka TPI-s loodud kahetaktiliste mootorite matemaatilise mudeli edasiarendamine ja selle laiendamine juurutamine meie maa mootorrattatööstuses.

Seminaripäevade sisse mahutus külaliste tutvumine Tallinnaga. Käidi ka vaatamas, kuidas valmivad kardid Tallinna Autoremonditehases. Järgmine omavaheline kokkusaamine toimub aasta pärast Vladimiris.

JURI LAVRENTJEV,
autokateedri vanemõpetaja

MOSKVA POLÜTEHNİK '87

Suured rahad kaasas, suundusid kergetõustiklased 27. novembri õhtul rongiga Moskva poole.

Elamine oli hotellis «Univer-sitet», üldiselt mugav, kuigi osa võistlejaid oli sunnitud magama välivoodis.

Hotell oli täis hindusid, neegreid ja armeenlasi. Meie inimesed osutusid vist küll kõige valgemateks ja pikemateks elanikeks hotelli peal. Ka hotelli asukoht oli soodne — otse firmapoe «Balaton» kõrval...

Võistlustest. Korraldajateks oli Baumani-nimeline Kõrgem Tehnikakool, kes viis võistlused läbi oma uhkes mitmekor-ruselises spordipalees. Headele tingimustele vaatamata jättis organisatsiooniline külg vägagi soovida. Nii mõnigi jooksu võitja võis protokollis päris lõpuosas seista. Seepärast oli võistkondade esindajatel palju lahkavamuist kohtunikega, mis valmistasid meile hulgaliselt sekeldusi. Lõpuks kõik muidugi paika ei saanudki.

Meie kaasvõistlejatele valmistas esimesel päeval raskusi maneeži ülesleidmine, mis tõi palju peavalu treeneritele.

TPI ÜHEKSALIIMELISEST VÕISTKONNAST TULEKS ESILE TÕSTA SEEKORD JUST NOORMEHI. ERITI AGA RAINER NÕLVAKUT, KES PÜSTITAS KAKS ISIKLIKU REKORDIT — 1000 M — 2.31,4 JA 3000 M — 8.31,2 NING OLI MÕLEMAL ALAL KA VÕITJA.

Teistest tulemustest on silmapaistvamad: AIN MÕN-JAM 1000 m ajaga 2.31,7 teine, MATI KÄRT 1000 m — 2.34,2, kolmas, 3000 m 8.44,2 neljas; ERGO METSLA 60 m — 7,0 neljas, 300 m — 37,2; TAUNO MÖLDER 60 m — 7,3 ja 300 m 39,2.

Naised: KADRI TEKKO 60 m — 8,1 ja 300 m — 44,1; TIINA SEIN 60 m — 8,1 ja 300 m 44,8; TAIMI MÖLDER 60 m — 8,1; KAI-DI MERSAAR 50 m tõkkeid — 10,3 kolmas ja kaugus 4,76. Nüüd on vist nimetatud kõik TPI võistkonnas osalejad. Nii mehed kui naised olid teatejooksus 4x200 m neljanda. Üldises järjestuses oli Eesti võistkond viies. Eelnesid Moskva, Kaunase, Riia instituudid ja üllataja Baumani nimelise instituudi Kaluuga filiaal.

Järgnesid Minski, Vilniuse, Klaipeda võistkonnad.

KALA KIROJA

TURISMIBÜROO «SPUTNIK» POOLT MEIE INSTITUUDI ERALDATUD TUUSIKUTEST OOTAVAD OMANIKKU VEEL KAKS: NOORSOOLAAGRISSE «ZOLOTOJE RUNO»

AJAVAHEMIKUS 7.02.—22.02. 1988. LAAGER ASUB KAUNIS KOHAS BAKUU LÄHEDAL. SOOVIJAIL PÕÖRDUDA KOMSOMOLIKOMITEESSE.

«TALLINNA POLÜTEHNİK»
«ТАЛЛИНСКИЙ ПОЛИТЕХНИК»

Trükikoda «Ühiselu», Tallinn, Pikk t. 60/42. organ partkoma, rektorata, komiteeta komsoola ja profkoma Tallinnse ordena Трудового Красного Знамени политехнического института. «Таллинский политехник». Типография «Южислуж», Пикр. 40/42. Toimetuse address: 201106, Tallinn, Ehitajate tee 5, TPI, 3. hoone, tuba 204. Tel 537-261. Адрес редакции: 201106, Таллинн, Эхиташе тее, 5, ТПИ, 3 корпус, комната 204, тел. 537-261.

Tell. nr. 4374
MB-11203

Vastutav toimetaja
R. MIKENBERG